

PARLEM DE CUINA

Parlem de llibres

Aprofitant la presentació de la setmana passada de l'exposició "Cuina de Paper", avui tornarem a parlar de llibres, i aquest cop un de molt especial per mi. Fa uns mesos vaig tenir l'oportunitat de coincidir a Madrid, amb un bon grup de professors de cuina, durant el transcurs del concurs Spain Skills. Una setmana plena de feina, però també de coneixements i aprenentatge.

Aprenentatge basat en l'intercanvi d'opinions, experiències i de formes de treballar diferents. Aquella setmana vaig conèixer a Carlos Ruiz de Vergara, el representant de la comunitat de Navarra, professor de cuina i autor d'alguns llibres de cuina, dels quals va tenir l'atenció de regalar-nos-en un, a tots els companys. *Cocinar con Trufa* (EGN comunicació, 2006), desvetlla clarament una de les passions d'en Carlos, la trufa; o com ell presenta en el llibre "este tesoro negro".

El llibre està dividit en tres capítols que ens presenten tots els aspectes d'aquest cobdiciat fong: Què és la Trufa? La trufa i la cuina i el receptari. I és precisament en aquest darrer apartat on vull posar-hi èmfasi, en tal volta la més desconeguda qualitat del a trufa; el poder formar part d'uns exquisits postres; com els que ens proposa Carlos: "Flan trufado, tarta de trufa o crema inglesa trufada", entre altres succulentes propostes.

I com jo soc de provar coses noves, el primer que vaig fer quan vaig arribar a casa va ser posar-me el davantal i fer alguns dels postres del llibre, així que per al sopar de pares que férem a l'institut presentarem la tarta de Trufa, que dit sigui de pas, va tenir un gran èxit, gustativament parlant.

Parlant amb en Carlos li vaig demanar consell per adquirir bones trufes:

De lo de conseguir trufas frescas, yo tengo varias direcciones, muchas de ellas no son de Navarra, sino de Teruel, concretamente de Sarrión, que es el pueblo trufero por excelencia del Maestrazgo. Esta comarca del maestrazgo, está repartida entre las provincias de Castellón y Teruel. El pueblo más conocido de la parte de Castellón es Morella. Las veces que necesito pedir trufas, suelo llamar a la empresa "Manjares de la Tierra", sita en Sarrión. Hay otra empresa que también trabaja muy bien, que se llama "Viveros

Bertolín", y sus dueñas pertenecen a la asociación de mujeres de Sarrión, quienes publicaron un librito de recetas con trufa al que dieron un premio Gourmand. Cualquiera de estas dos te ponen en menos de 24 horas cualquier pedido de trufas frescas en destino. Eso sí, procura hacer un pedido que compense los

costes del porte. Te cuesta lo mismo que te envíen 20 gramos que 50 (va por peso las tarifas que te vayan a cobrar). En mi opinión, lo mejor es comprar las trufas enteras, sin cortar ni partir (duran más), e indicar cuánta cantidad de trufas frescas quieres, ellas ya se encargan de seleccionar una/s que se ajuste a lo que tú necesitas (...)

(...)En fin, que seguiremos en contacto. GRACIAS POR TODO (que es mucho), y pasa buenos días de verano. Un saludo. Carlos.

Però no tan sols de Trufa viu l'home, així que Carlos també ens proposa altres possibilitats literàries i gastronòmiques: *Fungi, el placer de cocinar con setas* (EGN comunicació, 2007), o canviant de registre: *Cómete la crisis, un mes de recetas apañadas para bolsillos en apuros* (EGN Comunicació 2008). Sense dubte unes més interessants que interessants propostes.

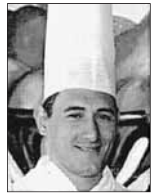
Vull aprofitar aquestes línies de nou per donar les gràcies a Carlos pel seu regal i els seus coneixements i enviar una gran i afectuosa abraçada als demés companys de l'Spain skills: Roberto, Francisco Javier, Ricardo, Jose María, Fernando, Alonso, Nacho, Mario, Manuel, Pepe, Javier, Jesús, Julio i com no, abraçades també a las dones, Teresa, Laura i Julia.

Bona setmana i ens trobam aquí mateix d'aquí a set dies.

Podeu enviar les vostres propostes al correu

parlemdecuina@hotmail.com. Us recordo de nou, que a partir d'aquest dilluns, ja podeu veure l'exposició "cuina de Paper" al museu de la Mar del Port de Sóller.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

La maduresa i declaració de principis

La maduresa és un estat que t'arriba sense que te n'adonis. És un procés d'assimilació de les diverses experiències viscudes, integrar-les per anar essent un ésser humà més complet.

De cop n'ets molt més conscient de moltes coses que abans, per la presa de viure- que no vol dir en absolut que ara visquis dins l'apatia- se'ns escapaven de les mans. Ara, repeteix, n'ets molt més conscient i no tens pressa. L'edat? No, ca. No és l'edat, és un procés que uns fan i es tornen més persones i altres no.

Aquests altres que no el fan, no aprenen de les experiències viscudes, no les integren i ensopeguen per mil de vegades amb la mateixa pedra. No saben escoltar, ni en volen aprendre; ja que el seu ego i la seva prepotència els du a pensar que tenen la veritat absoluta. Amb aquesta creença; què es pot treure d'una altra persona, o d'una circumstància? Res, és la seva resposta. La maduresa et presenta tot un grapat de comoditats. No necessites demostrar res, ni tan sols a tu mateix. Et conformes amb el que vas assolint dia a dia, instant a instant sense fer llargs plans (tots els llargs plans són falsos, i a vegades inclusiu els curts). El futur és tan fràgil que pot quedar trastocat en un no res.

El que no aprenen, els que es creuen que necessiten tenir per ser; paradigma altament equivocat, **tenen un gran forat, un pou que necessiten omplir de coses;** que els hi donen la satisfacció momentàniament, llavors en necessiten més i més fins que es converteixen en uns autèntics addictes del "tenir". Aquesta addició els pot portar a fer coses molt perilloses, mancades totalment d'ètica i que els pot portar davant dels tribunals de justícia i anar a parar a "l'ombra". **Solen ésser d'un xulec increïble, manipuladors/res, ordidors de plans maquiavèlics i conspiracions.** No tenen mesura, si per aconseguir una cosa que senten o es creuen que la necessiten, serien capaços, fins de vendre a sa mare. De tant en tant la vida que és molt sabia, els hi pega una bona bescollada. N'hi ha que aprenen i fan un canvi radical i

d'altres que simplement li donen la culpa a coses externes a ells/elles: Conspiracions en la seva contra, la mala sort, un llarg grapat d'excuses que son capaç d'inventar-se com tal de no agafar el bou per les banyes i fer una revisió de la seva manera de "viure".

Retorn al que deia de la maduresa, t'enfades poc. Ets capaç de perdonar, ja que has après a perdonar-te, que això encara és més difícil.

Perdonar als altres, si t'ho muntés bé pot ésser com un joc, però perdonar-se a un mateix és un salt mortal amb triple pirueta.

Aprèn a no donar massa importància a segons quines coses; no és que et tornis en un "pasota", sinó que a mida que arribes a aquest estat crees una escala de prioritats. Les radicalitats et fan nosa.

No pots suportar la incoherència, la injustícia ni la hipocresia. Així i tot, saps mesurar la resposta i les visceralitats fa estona les tens descartades. No et sents desenganyat. Vius i et costa encara, ja que no té l'has fabricada la cuirassa protectora que no et mogui per dins quan t'arriben segon quines bestialitats que ocorren al món.

Penses que abans en devien d'existir igual, però ara mateix tens accés a unes informacions que abans no tenies. **Creus amb Déu i no t'avergonyeixes de dir-ho. Ja que creus que hi és en cada forma de vida, des de la flor més petita fins a la vida animal i humana.** I has arribat a no tenir cap religió sense considerar-te agnòstic. **Creus que per comunicar-te amb el Déu que veus, que sents, no et manca cap tipus d'intermediari i menys els que s'han auto atorgat aquest do.** Aquí hi denotes més supèrbia que altra cosa i no et deixes enlluernar per les seves paraules que moltes vegades són tan contradictòries que res tenen que veure amb la manera en que actuen.

Et capaç de dir les coses pel seu nom sense en cap instant ofendre a la persona, ja que creus que una societat serà més justa i harmònica, sense insults ni desqualificacions que percepis que es donen massa sovint i tu et negues a entrar dins

aquest joc. A més, malgrat a tu t'insultin i intentin desqualificar, ja ni t'ofenen ni t'arriben. **Els insults et traspassen com si fossis de cristall, aquest és el secret, no ofereixes cap tipus de resistència.** A vegades el silenci és, moltes vegades la millor resposta. **No és que no tinguis capacitat de respondre, ans si que la tens, però t'estalvies les energies per dedicar-les a coses més importants.**

Aquest article, o més bé la idea feia estona que la tenia escrita per a desenvolupar-la i he sentit que ara era el moment.

Quan surti aquest article, ja haurem canviat de batlle. Voldria que la maduresa fos el constant d'aquests dos anys. Pep Lluís Colom és jove encara, però de bona pasta. Una persona que el dia en que rep la vara de batlle de Sóller, és capaç de recordar els seus padrins i padrines, les seves arrels, em dona a intuir que es tracta d'una persona sensible i que estarà pel servei dels ciutadans de Sóller.

De l'absència de representants del partit de l'oposició, el Pius Pius, sols dir que ho vaig considerar un acte de menyspreu i mala educació, no tan sols al nou batlle (que ho serà de tots els sollerics i solleriques, l'hagin votat o no), al consistori i també als seus votants que voldria creure que no els triaren per fer aquests paperots. En canvi alabar el gest del Batlle de Fornalutx que, malgrat pertany al grup polític del PP, si hi va estar. Ja ho diu el dit mallorquí: "Que de porcs i de senyors..."

Tanc l'article amb una referència a una vida coherent, plena i madura; la de Vicenç Ferrer que ens ha deixat; que no ha mort, ja que ell hi serà en cada una de les seves obres que ha fet ajudant als més dèbils. Persona políticament incorrecte, s'ha convertit en un mirall incòmode per la cúria eclesiàstica catòlica. Ell si que ha traslladat amb accions positives el missatge de Jesús de Natzarè. O sigui que d'aquesta lliçó de Vida, qui sigui frare que prengui candela!

Josep Bonnín

